

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 490/05
26.01.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Латиновића, председника већа, Николе Мићуновића, Зорана Савића, Миодрага Вићентијевића и Верољуба Цветковића, чланова већа и саветника Зорице Стојковић, записничара, у кривичном предмету оптуженог **АА**, због кривичног дела силовање у покушају из члана 103. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије у вези члана 19. Основног кривичног закона, одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Лесковцу и браниоца оптуженог, адвоката АБ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Лесковцу, К. бр. 62/04 од 17.12.2004. године, у седници већа одржаној, у складу са чланом 375. ЗКП-а, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца и браниоца оптуженог, адвоката АБ, а у присуству оптуженог, дана 26.01.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖАВАЊЕМ ЖАЛБЕ Окружног јавног тужиоца у Лесковцу, а и по службеној дужности, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Окружног суда у Лесковцу К. бр. 62/04 од 17.12.2004. године, у погледу правне квалификације дела и одлуке о казни, тако што Врховни суд налази да се у радњама оптуженог АА, описаним у изреци првостепене пресуде стичу законска обележја кривичног дела силовање у покушају из члана 178. став 3. у вези члана 30. Кривичног законика ("Службени гласник Републике Србије", број 85/05 од 06.10.2005. године), па Врховни суд оптуженог АА за наведено кривично дело **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од три године, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 03.10.2004. године, до 17.12.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом Окружног суда у Лесковцу, К. бр. 62/04 од 17.12.2004. године, оптужени АА, оглашен је кривим због кривичног дела силовања у покушају из члана 103. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије у вези члана 19. Основног кривичног закона и осуђен на казну затвора у трајању од две године и шест месеци, уз урачунавање времена проведеног у притвору од 03.10.2004. године, до 17.12.2004. године. Истом пресудом оптужени је обавезан да накнади суду трошкове кривичног поступка и судског паушала у тамо наведеним износима, а у назначеном року, а оштећеној малолетној ББ износ од 31.200,00 динара, а све у тамо наведеном року.

Истом пресудом оштећена малолетна ББ и њен законски заступник мајка ВВ, упућене су ради остваривања имовинско-правног захтева на парницу сходно члану 206. став 2. ЗКП-а.

Против напред наведене пресуде жалбе су изјавили:

- Окружни јавни тужилац у Лесковцу, због одлуке о казни, с`предлогом да Врховни суд побијану пресуду преиначи у делу одлуке о казни и оптуженом изрекне казну затвора у дужем трајању;

- бранилац оптуженог, адвокат АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, с`предлогом да Врховни суд побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. Захтевао је да оптужени и његов бранилац буду обавештени о седници већа Врховног суда, а ради

присуства истој.

Републички јавни тужилац Србије поднеском Ктж. бр. 622/05 од 14.04.2005. године, предложио је да Врховни суд уважи жалбу Окружног јавног тужиоца у Лесковцу, и преиначи пресуду Окружног суда у Лесковцу К. бр. 62/04 од 17.12.2004. године, у погледу одлуке о кривичној санкцији и оптуженом изрекне строжију казну затвора.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 375. ЗКП-а, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца и браниоца оптуженог, адвоката АБ, а у присуству оптуженог АА, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, па је по оцени навода и предлога у изјављеним жалбама и писменог предлога Републичког јавног тужиоца, нашао:

Испитујући првостепену пресуду по службеној дужности, у смислу одредбе члана 380. став 1. тачке 1. и 2. Законика о кривичном поступку, Врховни суд није нашао у пресуди или поступку који је претходио њеном доношењу, битне повреде одредаба кривичног поступка, као ни повреде кривичног закона, учињене на штету оптуженог.

Побијајући првостепену пресуду по основу битних повреда одредаба кривичног поступка у жалби браниоца оптуженог се у суштини побија оцена изведених доказа дата од стране првостепеног суда, па се самим тим указује да је на основу погрешне оцене изведених доказа и чињенично стање погрешно утврђено.

Наводи жалбе браниоца оптуженог о учињеним битним повредама одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања су од стране Врховног суда оцењени као неосновани. Наиме, првостепени суд је правилно и потпуно утврдио све одлучне и битне чињенице, из којих се несумњиво утврђује да је оптужени АА извршио кривично дело силовања у покушају из члана 103. став 3. у вези става 1. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ-а, за која чињенична утврђења првостепени суд је дао врло логичне и убедљиве разлоге које у свему прихвата и Врховни суд.

Што се тиче, облика виности, првостепени суд је на основу свих изведених доказа правилно закључио да је оптужени критичном приликом могао да схвати значај дела и управља својим поступцима и под претпоставком да је био у алкохолисаном стању, јер на основу описа сопственог стања, понашања, са изношењем редоследа тока догађаја, искључује се постојање такозваног компликованог или патолошког пијанства, те се ради о оптуженом који је урачунљив.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог истиче да је непоуздан записник о вештачењу биолошких трагова Института безбедности од 18.10.2004. године, јер исти није био у стању да идентификује егзактне крвне групе, обзиром да су предмети били помешани са материјалним траговима. Ово са разлога што је по налажењу Врховног суда, првостепени суд имајући у виду пропуст Института безбедности приликом биолошког вештачења, методом квантитативне апсорпције, која као и друге методе има одређен проценат грешке у добијеном резултату (5% грешке), није прихватио резултате обављеног спорног вештачења као сигурне, поуздане и валидне, већ је своју одлуку засновао на обављеном вештачењу длака и осталим изведеним доказима, наведеним на странама 14 и 15 побијане пресуде, те су с`тога неосновани наводи жалбе браниоца оптуженог да је суд своју одлуку, између осталог засновао и на горе наведеном извршеном вештачењу Института безбедности.

Како и по оцени Врховног суда ниједна чињеница није оправдавала неопходност за новим вештачењем путем ДНК методе, то је жалба браниоца оптуженог и у том делу неоснована.

Имајући у виду неспорно утврђење првостепеног суда у погледу начина извршења кривичног дела, да је оптужени АА покушао да принуди на обљубу оштећену малолетну ББ а на начин како је то описано у изреци првостепене пресуде, неоснована су настојања у жалби браниоца оптуженог да прикаже како оптужени није показивао намеру да изврши кривично дело силовања, већ да се ради о разјареном лицу које је без повода физички напао и нанело оштећеној многобројне лаке телесне повреде.

Имајући у виду напред изложено, по оцени Врховног суда радња оптуженог АА, описана у изреци првостепене пресуде, ваљано је правно оцењена.

Испитујући одлуку о казни, а имајући у виду измењену правну квалификацију кривичног дела, налазећи да се у конкретном случају ради о кривичном делу силовања у покушају из члана 178. став 3. у вези члана 30. Кривичног законика ("Службени гласник Републике Србије", број 85/05 од 06.10.2005. године), притом уважавајући све околности наведене у побијаној пресуди, како олакшавајуће, а којима је првостепени суд, по оцени Врховног суда неоправдано дао значај особито олакшавајућих околности, тако и отежавајуће околности (да малолетна оштећена ББ, ничим није допринела настанку извршења предметно кривичног дела, интензитет и трајање употребљене силе ради извршења кривичног дела, да је сила употребљена у пределу лица – главе, наношењем већег броја удараца руке – 15 пута, квалификација нанетих повреда, а ради се о тешкој телесној повреди, исказана упорност оптуженог у извршењу кривичног дела, да се догађај одиграо у граду на јавном месту у самој близини зграде у којој малолетна – оштећена ББ станује, да је оптужени раније осуђиван између осталог и за кривично дело разбојнштва из члана 168. став 1. КЗ РС које дело у себи садржи елеменат силе, као и ранији живот оптуженог који указује да је склон вршењу кривичних дела, уз чињеницу да се малолетна оштећена ББ придружује кривичном гоњењу), којима првостепени суд није дао правилан значај, то је Врховни суд дајући утврђеним олакшавајућим и отежавајућим околностима онај значај које оне и заслужују, оптуженог за наведено кривично дело осудио на казну затвора у трајању од три године, налазећи да овако изречена казна затвора довољна за остваривање у закону предвиђене сврхе кажњавања предвиђене чланом 42. КЗ.

Са напред изложеног, а на основу члана 391. ЗКП-а, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Зорица Стојковић, с.р. Никола Латиновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЈЧ